

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument.)

PRETRESNO VEĆE

Hag, 6. septembar 2011.

Sažetak presude Pretresnog veća u predmetu *Tužilac protiv Momčila Perišića*

U nastavku je sažetak presude koju je danas pročitao sudija Moloto:

Pretresno veće će sada izreći presudu u predmetu Tužilac protiv Momčila Perišića. Za potrebe ove sednice, Veće će sažeto izneti svoje zaključke. Naglašavam da je u pitanju samo sažetak. Jedini merodavni prikaz zaključaka Veća nalazi se u pisanoj presudi koja će biti dostavljena stranama u postupku po završetku sednice.

Suđenje u ovom predmetu trajalo je bezmalo tri godine. Pretresno veće saslušalo je preko 100 svedoka, a u sudski spis su uvršćena 3.794 dokazna predmeta.

1.Uvod

Momčilo Perišić je general Vojske Jugoslavije u penziji. Dana 26. avgusta 1993, postavljen je za načelnika Generalštaba Vojske Jugoslavije, a taj položaj je zauzimao do 24. novembra 1998. Tokom ovog perioda, general Perišić je bio najviši oficir u Vojski Jugoslavije, čija se komanda nalazila u Beogradu, u Srbiji.

U skladu sa članom 7 (1) Statuta, general Perišić se tereti da je pomagao i podržavao ratne zločine i zločine protiv čovečnosti koje je u gradovima Sarajevo i Srebrenica, u Bosni, Vojska Republike Srpske, poznata pod skraćenicom VRS, počinila između 1993. i 1995. godine.

Tužilaštvo tvrdi da je VRS sprovodila kampanju granatiranja i snajperskog delovanja protiv civila u Sarajevu tokom čitavog trajanja rata u Bosni. Prema navodima tužilaštva, general Perišić je, u svojstvu načelnika Generalštaba Vojske Jugoslavije, svesno pomagao i podržavao zločine ubistva, nehumanih dela i napadâ na civile počinjene u Sarajevu tako što je VRS pružao znatnu pomoć. Ova pomoć se, prema navodima tužilaštva, sastojala se u dostavljanju velikih količina naoružanja, kao i u obezbeđivanju plata i drugih beneficija starešinama VRS, uključujući i generala Ratka Mladića, komandanta VRS.

Pored toga, prema navodima tužilaštva, pružanjem logističke i kadrovske pomoći general Perišić je pomagao i podržavao zločine ubistva, nehumanih dela, progona i istrebljenja koje je VRS počinila prilikom zauzimanja Srebrenice 1995. godine.

Mimo pomaganja i podržavanja, general Perišić se tereti u skladu sa članom 7 (3) Statuta za to što nije sprečio protivpravna dela svojih potčinjenih i/ili za to što svoje potčinjene nije kaznio za kažnjivo postupanje. Reč je o već pomenutim zločinima ubistva, nehumanih dela i napadâ na civile u Sarajevu i Srebrenici, kao i o zasebnim zločinima ubistva, nehumanih dela i napadâ na civile koje je Srpska vojska Krajine, poznata kao SVK, počinila prilikom granatiranja Zagreba u Hrvatskoj.

Internet adresa: <http://www.icty.org>

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. The Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

Pre nego što se usredsredi na individualnu krivičnu odgovornost generala Perišića, Pretresno veće će izneti svoje zaključke o zločinima koji su počinjeni u Sarajevu, Srebrenici i Zagrebu.

2. Zločini počinjeni u Bosni i Hrvatskoj

Pretresno veće je ustanovilo da je od septembra 1992. do novembra 1995. VRS u Sarajevu sprovela dugotrajnu kampanju granatiranja i snajperskog delovanja koja je za ishod imala pogibiju stotina civila, dok su hiljade civila ranjene. Pretresno veće proučilo je činjenice koje se odnose na devet slučajeva granatiranja i deset slučajeva snajperskog delovanja do kojih je došlo u Sarajevu. Veće je ustanovilo da je VRS počinila sledeće zločine: ubistvo kao zločin protiv čovečnosti, ubistvo kao ratni zločin, nehumana dela kao zločin protiv čovečnosti i napade na civile kao ratni zločin.

U leto 1995, VRS je napala grad Srebrenicu koji je Savet bezbednosti Ujedinjenih Nacija prethodno proglasio bezbednom zonom za civile. Po zauzimanju Srebrenice, VRS se upustila u prisilno premeštanje i masakriranje hiljadâ muslimanskih civila i lica koja nisu aktivno učestvovala u neprijateljstvima. Pretresno veće je ustanovilo da je VRS počinila sledeće zločine: ubistvo kao zločin protiv čovečnosti, ubistvo kao ratni zločin, nehumana dela kao zločin protiv čovečnosti, progoni kao zločin protiv čovečnosti i istrebljenje kao zločin protiv čovečnosti.

Pretresno veće je utvrdilo da je SVK granatirala grad Zagreb 2. maja 1995, pri čemu je 5 ljudi izgubilo život, a 146 ih je ranjeno. SVK je sutradan ponovo granatirala Zagreb, pri čemu su život izgubile 2 osobe, a ranjeno ih je 54. Veće je zaključilo da je SVK počinila sledeće zločine: ubistvo kao zločin protiv čovečnosti, ubistvo kao ratni zločin, nehumana dela kao zločin protiv čovečnosti i napade na civile kao ratni zločin.

Pošto smo utvrdili kakvi su zločini počinjeni u Sarajevu, Srebrenici i Zagrebu, sada ću sažeto izneti zaključke veća u vezi sa logističkom i kadrovskom pomoći kakvu je, prema navodima iz optužnice, general Perišić pružao VRS i SVK prilikom sprovođenja operacija u Bosni i Hrvatskoj.

3. Logistička pomoć

Pretresno veće je ustanovilo da je, pod nadzorom generala Perišića, Vojska Jugoslavije obezbeđivala logističku pomoć širokih razmera VRS i SVK. Logistička pomoć obuhvatala je naročito velike količine pešadijske i artiljerijske municije, gorivo, rezervne delove, obuku i stručnu pomoć.

Vojska Jugoslavije ukazivala je logističku pomoć ovim vojskama i pre nego što je general Perišić stupio na dužnost načelnika Generalštaba u avgustu 1993. Međutim, dok je on obavljao ovu dužnost, pružena logistička pomoć postala je u većoj meri centralizovana, strukturisana i koordinisana. General Perišić je organizovao proceduru za nabavke u sklopu koje je Generalštab Vojske Jugoslavije preispitivao zahteve za pružanje logističke pomoći. Takođe je redovno održavao sastanke i vodio razgovore sa generalom Mladićem i generalom Čeleketićem, komandantima VRS i SVK, o vojnim potrebama njihovih vojski. General Perišić i Generalštab Vojske Jugoslavije nisu odobravali sve zahteve za ukazivanje pomoći, ali jesu odobrili znatan deo ovih zahteva, dostavivši milione metaka za pešadijsko naoružanje i hiljade granata. Primera radi, Glavni štab VRS procenio je 1994. godine da je od Vojske Jugoslavije dobio, između ostalog, preko 25 miliona metaka za pešadijsko naoružanje i 7500 granata.

Vrhovni savet odbrane Savezne Republike Jugoslavije dao je generalu Perišiću i Vojsci Jugoslavije ovlašćenje da pruža logističku pomoć VRS i SVK. Iako general Perišić zvanično nije bio član Vrhovnog saveta odbrane, on je učestvovao na sastancima VSO

zajedno sa njegovim članovima, među kojima se ističu Slobodan Milošević i Zoran Lilić koji su u to vreme obavljali funkcije predsednika Srbije i predsednika Savezne Republike Jugoslavije. General Perišić redovno je podsticao VSO da produži sa ukazivanjem obimne logističke pomoći VRS i SVK, naglašavajući da neće biti u stanju da ratuju ukoliko im se ne pruži znatna logistička podrška.

Premda je međunarodna zajednica uputila ljudstvo da motri na jugoslovensko-bosansku granicu radi isporuka oružja, srpski organi uspešno su izmicali posmatračima na granici. Uprkos sankcijama međunarodne zajednice, VRS i SVK redovno su dobijale pozamašne količine naoružanja iz Srbije.

Pretno veće će se sada osvrnuti na kadrovsku pomoć ukazivanu pod nadzorom generala Perišića.

4. Kadrovska pomoć

Veliki broj oficira VRS i SVK došao je iz redova Vojske Jugoslavije. Oni su službeno ostali pripadnici Vojske Jugoslavije čak i onda kad su se borili u Bosni i Hrvatskoj pod barjacima VRS i SVK. General Perišić je predložio i pažljivo sproveo u delu ideju da se stvore "kadrovski centri" kako bi se regulisao status tih oficira i kako bi im se omogućilo da legalno ostanu deo Vojske Jugoslavije. Oficiri VRS zadržali su svoje plate i beneficije kao pripadnici Vojske Jugoslavije kroz nešto što se zvalo 30. kadrovski centar, a oficiri SVK kroz 40. kadrovski centar. General Perišić je pored toga nameravao da sistem kadrovskih centara pomogne u legalizaciji slanja dodatnog osoblja u te dve vojske.

U decembru 1993. general Perišić je izjavio da u VRS i SVK putem tih kadrovskih centara služi više od 7.000 oficira Vojske Jugoslavije. Iako su mnogi oficiri dobrovoljno prihvatili prekomandu, general Perišić je jasno dao do znanja da će oni koji odbiju da budu poslani u VRS ili SVK biti otpušteni iz Vojske Jugoslavije na ovaj ili onaj način. General Perišić i drugi vodeći jugoslovenski zvaničnici nastojali su zadržati u tajnosti stvarnu funkciju tih kadrovskih centara kako bi se izbegle daljnje kritike i sankcije međunarodne zajednice.

Pretno veće će sada sažeto izneti svoje pravne nalaze o tačkama pomaganja i podržavanja koje se terete po članu 7(1).

5. Nalazi o tačkama po članu 7(1) Statuta

Sledeću analizu i zaključke donela je većina sudija u Pretnom veću uz protivno mišljenje sudije Molotoa. Većina je zaključila da su zločini bili neraskidivo povezani sa ratnom strategijom i ciljevima VRS. VRS redovito nije pravila nikakvu razliku između civilnih i vojnih ciljeva. U stvari, gađanje civila bosanskih Muslimana bila je regularna praksa VRS. Zločine koji se terete u ovom predmetu nisu počinili neki odmetnuti vojnici koji su samostalno delovali. Ne, ti su zločini deo duge kampanje koju su nadgledali najviši oficiri VRS na platnom spisku Vojske Jugoslavije, uključujući generala Mladića.

General Perišić nije optužen za pomaganje Vojsci Republike Srpske da ratuje per se, no u strategiji VRS nije postojala jasna razlika između vojnog ratovanja protiv trupa bosanskih Muslimana i napada na civile bosanske Muslimane. General Perišić se stalno služio svojim ovlašćenjima kako bi pružio logističku i kadrovsku pomoć koja je VRS omogućila da vodi rat za koji je on znao da obuhvata i sistematsko vršenje zločina nad muslimanskim civilima.

Opsada Sarajeva i granatiranje i snajpersko delovanje po civilima koje je usledilo bili su sredstvo da se postigne cilj bosanskih Srba da se Sarajevo podeli na srpski i

muslimanski sektor. Napadi na civile imali su za cilj da zastraše stanovnike Sarajeva i slome njihov moral i duh, kao i da destabilizuju Bosnu i Hercegovinu kao zemlju.

Još jedan cilj bosanskih Srba bilo je stvaranje koridora duž doline Drine i eliminacija Drine kao granice između Srbije i Republike Srpske. Taj je cilj sproveden u delo zločinačkim sredstvima jer je rukovodstvo bosanskih Srba nastojalo da eliminiše Muslimane iz tog područja. Kad je VRS zauzela srebreničku enklavu, prisilno je uklonila i masakrirala njeno muslimansko stanovništvo uz činjenje zverstava velikih razmera.

VRS je za izvođenje svojih operacija u Sarajevu i Srebrenici u velikoj meri ovisila o logističkoj i kadrovskoj podršci koju je nadgledao general Perišić. Većina zaključuje da su dela generala Perišića imala značajnog efekta na zločine koje je počinila VRS jer su njihove vojne operacije obuhvatale sistematske zločine nad civilima. Osim na svedočenje svedoka, Veće se u donošenju svojih zaključaka oslonilo i na brojne izvore informacija, uključujući potvrde o isporuci materijala, lične kartone, interne vojne izveštaje, evidencije veza i zapisnike sa sastanaka Vrhovnog saveta odbrane u kojima se mogu naći diskusije između generala Perišića, Slobodana Miloševića, Zorana Lilića i drugih najviših zvaničnika.

Kao što je ranije navedeno, general Perišić je nadgledao sveobuhvatnu logističku pomoć koju je Vojska Jugoslavije pružala VRS. Deo te pomoći dat je onim jedinicama VRS koje su učestvovala u činjenju zločina koji se ovde terete: Drinskom korpusu, Krajiškom korpusu i Sarajevsko-romanijskom korpusu. Ukupno uzevši, logistička pomoć Vojske Jugoslavije bila je kritična za operacije VRS budući da su njeni resursi bili ograničeni, finansijska situacija teška a zalihe municije skoro iscrpljene kako je rat odmicao.

Rukovodstvo bosanskih Srba redovno je vršilo pritisak na generala Perišića da nastavi sa slanjem pomoći jer je dobro znalo da njihove vojne operacije u velikoj meri ovise o podršci Vojske Jugoslavije. Radovan Karadžić je, na primer, priznao da se «ništa ne bi dogodilo bez Srbije. Mi nemamo te resurse i ne bismo se mogli boriti». Isto tako, general Mladić je priznao da «ne bismo mogli da živimo» kad bi prestala ta pomoć. I sam general Perišić je u nekoliko navrata izjavio da bi VRS bila suočena sa daleko većim poteškoćama u vođenju rata da joj je bila uskraćena vojna pomoć. Slobodan Milošević je primetio da je «sve šta je tamo urađeno, urađeno zahvaljujući Srbiji i vojsci», sa čime se general Perišić složio.

Osim što je orkestrirao sistem logističke pomoći, general Perišić preuzeo je vodeću ulogu u formiranju 30. kadrovske centra da služi potrebama ključnih oficira VRS. Osim generala Mladića, među članovima 30. kadrovske centra bili su visoko rangirani oficiri odgovorni za zločine u Sarajevu i Srebrenici, to jest Stanislav Galić, Dragomir Milošević, Milenko Živanović, Radislav Krstić, Vujadin Popović, Vinko Pandurević, Milan Gvero, Ljubiša Beara, Radivoje Miletić i Dragan Obrenović. Ti oficiri nastavili su da primaju svoje plate kao regularni pripadnici Vojske Jugoslavije. I ne samo to: zadržali su sva svoja prava i beneficije kao njeni pripadnici, dobivali su naknadu za rad u otežanim uslovima, primali stambene i penzijske doprinose, kao i dobivali zdravstveno osiguranje i lečenje za sebe i članove svojih porodica.

Većina smatra da je general Perišić nastojao da pomogne VRS da zadrži i regrutuje kvalifikovani oficirski kadar time što im je ova prava i beneficije ponudio kao podsticaj da služe u VRS. General Perišić je dobro znao da je isplata plata bila, po njegovim vlastitim rečima, «od velike pomoći» Vojsci Republike Srpske. Republika Srpska imala je velike poteškoće u isplati plata osoblju VRS zbog svoje teške finansijske situacije.

Konačno, većina smatra da je general Perišić imao saznanja da operacije VRS obuhvataju teške zločine nad civilima. General Perišić dobijao je iz raznih izvora informacije o zločinačkom postupanju VRS i diskriminatornoj namerni protiv Muslimana. Po

nalogu generala Perišića obavješajni i bezbednosni organi Vojske Jugoslavije pratili su stavove međunarodne zajednice i međunarodnih medija o sukobu u Bosni i Hercegovini. Generalštab Vojske Jugoslavije ja takođe primao diplomatske izveštaje o sednicama Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija posvećenih teškim zlostavljanjima civila u Sarajevu i drugim delovima Bosne i Hercegovine.

Konkretno, general Perišić bio je upozoren na činjenicu da VRS sprovodi kampanju granatiranja i snajperskog delovanja po civilima tokom opsade Sarajeva. Ovi stalni napadi bili su dobro dokumentovani i o njima se naširoko izveštavalo tokom perioda od tri godine. General Perišić nije mogao razumno odbaciti te informacije samo zato jer su on i njegovi saveznici smatrali da su one neobjektivne na štetu Srba. Činjenica da su neke informacije mogle, u nekim slučajevima, biti pristrasne ili jednostrane, ne utiče na zaključak da je general Perišić bio obavješten o zločinima VRS u Sarajevu, odnosno konkretno o ubistvima, napadima na civile i nečovečnim delima.

Kad je reč o zverstvima počinjenim tokom zauzimanja Srebrenice u julu 1995. većina naglašava da je general Perišić još mnogo pre te tragedije bio obavješten da je VRS sklona napadanju civila. Pored toga, znao je za porast napetosti u području Srebrenice kao i za to da VRS tamo sprema vojni napad. Većina se uverila da je general Perišić znao da je bilo vrlo verovatno da će VRS prisilno premestiti bosanske Muslimane i počiniti ubistva i druga zlostavljanja sa diskriminatornom namerom jednom kad Srebrenica padne pod kontrolu VRS. Drugim rečima, general Perišić je znao da će VRS po svoj prilici počiniti krivična dela ubistva, nečovečnih dela i progona u Srebrenici. Međutim, Pretresno veće jednoglasno zaključuje da dokazi ne pokazuju van razumne sumnje da je general Perišić, na osnovu poznavanja prethodnog ponašanja VRS, mogao razumno predvideti da će VRS izvršiti radikalno sistematsko istrebljenje hiljada Muslimana u Srebrenici.

Pretresno veće će sad izneti svoje nalaze o tačkama koje se terete po članu 7(3) Statuta.

6. Nalazi o tačkama po članu 7(3) Statuta

Pretresno veće podseća da je general Perišić, osim za pomaganje i podržavanje zločina, optužen i za to što nije sprečio zločine koje su počinili njegovi potčinjeni ili ih kaznio za njihovo zločinačko ponašanje.

Da bi general Perišić bio odgovoran po tom obliku odgovornosti, Pretresno veće mora razmotriti da li je između generala Perišića i počinioca postojao odnos nadređenog i podređenog, šta obuhvata i pitanje da li je on nad njima vršio efektivnu kontrolu. Pretresno veće naglašava da puka saradnja ili mogućnost uticanja nisu dovoljni da se dokaže efektivna kontrola.

Prvo, Pretresno veće nalazi da su zločine VRS u Sarajevu i Srebrenici počinili oficiri koji su de jure bili potčinjeni generalu Perišiću, to jest oficiri koji su bili članovi 30. kadrovske centra i koji su službeno ostali pripadnici Vojske Jugoslavije. Međutim, postojanje de jure ovlašćenja bez razmatranja de facto situacije opšteuzevši nije dovoljno za uspostavljanje efektivne kontrole po merodavnom pravnom standardu koji traži dokaz materijalne sposobnosti da se spreči ili kazni zločinačko ponašanje potčinjenih.

Spis ovog predmeta ne sadrži niti dokaze o komandnim naređenjima generala Perišića članovima 30. kadrovske centra niti dokaze o disciplinskim ili krivičnim postupcima koje je protiv njih inicirao general Perišić. Umesto toga dokazi odražavaju nemoć generala Perišića da nametne obavezujuća naređenja generalu Mladiću, komandantu VRS, koji je tokom celog rata zadržao izvesnu meru nezavisnosti. Iako je general Perišić imao odnos saradnje s Mladićem i u velikoj meri pomogao njegove

operacije, dokazi ne pokazuju da je imao efektivnu kontrolu nad njim niti nad bilo kojim drugim oficijom Vojske Jugoslavije koji je služio u VRS kroz 30. kadrovski centar. Dokazi ne pokazuju van razumne sumnje da je u relevantno vreme postojao odnos nadređenog i podređenog između generala Perišića i počinitelca zločina u Sarajevu i Srebrenici. Prema tome, Pretresno veće zaključuje da general Perišić nije krivično odgovoran za propust da spreči zločine VRS ili kazni njihove počiniocce.

Drugo, general Perišić je optužen što nije kaznio počiniocce raketnih napada SVK na Zagreb u maju 1995. Pretresno veće na isti način zaključuje da su vodeći počinioci tih zločina bili oficiri SVK koji su de jure bili potčinjeni generalu Perišiću jer su službeno ostali u sastavu Vojske Jugoslavije ili bili članovi 40. kadrovskog centra. Međutim, za razliku od oficira VRS, general Perišić je putem 40. kadrovskog centra inicirao disciplinske postupke protiv oficira koji su sklužili u SVK. Većinom glasova, uz protivno mišljenje sudije Molotoa, Pretresno veće zaključuje da je general Perišić putem 40. kadrovskog centra vršio efektivnu kontrolu nad oficirima Vojske Jugoslavije koji su služili u SVK. Taj zaključak bazira se osim toga i na nalazu da je general Perišić mogao da izdaje komandna naređenja višim oficirima SVK koji su služili u 40. kadrovskom centru i da su ih oni smatrali obavezujućim. Većina stoga zaključuje da je u relevantno vreme postojao odnos nadređenog i podređenog između generala Perišića i počinitelca zločinačkih napada na Zagreb 2. i 3. maja 1995.

Većina zaključuje da, iako je general Perišić odmah bio obavešten o oba raketna napada SVK na Zagreb, on nije preduzeo «nužne i potrebne mere» da kazni počiniocce čiji su teški zločini tako ostali nekažnjeni. Većina zato smatra da je general Perišić odgovoran za to što nije kaznio svoje podređene za njihove zločine u Zagrebu.

7.Presuda i kazna

Generale Perišiću, molim vas ustanite. Međunarodni sud će vam sada izreći presudu i kaznu.

Pretresno veće proglašava da niste krivi i, shodno tome, izriče oslobađajuću presudu po tački optužnice 13: istrebljenje kao zločin protiv čovečnosti u vezi sa događajima u Srebrenici.

Po mišljenju većine sudija, uz suprotno mišljenje sudije Molota, Pretresno veće vas proglašava krivim za pomaganje i podržavanje shodno članu 7 (1) Statuta po sledećim tačkama optužnice:

- Tačka 1: Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Sarajevu;
- Tačka 2: Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, u vezi sa događajima u Sarajevu;
- Tačka 3: Nehumana dela (ozleđivanje i ranjavanje civila), zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Sarajevu;
- Tačka 4: Napadi na civile, kršenje zakona i običaja ratovanja, u vezi sa događajima u Sarajevu;
- Tačka 9: Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Srebrenici;
- Tačka 10: Ubistvo, kršenje zakona ili običaja ratovanja, u vezi sa događajima u Srebrenici;
- Tačka 11: Nehumana dela (nanošenje teških ozleđa, ranjavanje, prisilno premeštanje), zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Srebrenici;
- Tačka 12: Progoni na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi, zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Srebrenici.

Kada je reč o članu 7(3) Statuta, kojim se predviđa poseban vid odgovornosti za tačke optužnice 1 do 4 i 9 do 12, Pretresno veće smatra da niste krivi za to što u svojstvu

nadređenog starešine niste sprečili protivpravna dela svojih potčinjenih ili kaznili počiniocima.

Po mišljenju većine sudija, uz suprotno mišljenje sudije Molota, Pretresno veće vas, shodno članu 7(3) Statuta, proglašava krivim za to što u svojstvu nadređenog starešine niste kaznili potčinjene za protivpravna dela po sledećim tačkama optužnice:

- Tačka 5: Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Zagrebu;
- Tačka 6: Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, u vezi sa događajima u Zagrebu;
- Tačka 7: Nehumana dela (ozleđivanje i ranjavanje civila), zločin protiv čovečnosti, u vezi sa događajima u Zagrebu;
- Tačka 8: Napad na civile, kršenje zakona i običaja ratovanja, u vezi sa događajima u Zagrebu.

Prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne za ove zločine, većina sudija uzela je u obzir kako otežavajuće, tako i olakšavajuće okolnosti, koje su navedene u zvaničnoj presudi. Većina posebno naglašava da je VRS zločine činila tokom dugog vremenskog perioda, a da su žrtve bile brojne i izrazito ranjive. Štaviše, većina ističe da ste produžili sa ukazivanjem pomoći VRS mesecima pošto ste saznali sa ogromni masakr koji je VRS počinila u Srebrenici.

Zbog ovih zločina, većina sudija vas, Momčilo Perišiću, osuđuje na jedinstvenu kaznu od 27 godina zatvora. Imate pravo da vam se odbije vreme koje ste proveli u pritvoru, to jest 1.078 dana. Možete da sednete.

Ovim se završava izricanje presude koja će sada postati dostupna javnosti. Suđenje je završeno.

*****